

Publicerad 2007-07-15 17:57 av mathssivan

Fågeln resa mot det eviga

Långa promenader längs vatten. Väntan. Längtan. Vattnet är så nära lätt att ramla i och försvinna från alla tankar. Alla bekymmer. Dagdrömmar ständigt. En evig flykt tillbaka till det jag en gång hade. Längtan växer sig starkare. Löv blir gula och faller till marken växer till högar som bryts ner för att ge nytt liv. Känslan består bland träden så även för mig. Svår höst men tankarna skingras inte. Försöka leva trots stormen som ständigt viner. Vinet kan inte stilla min törst vill bara ha mer. En pust av kärlek ger mig tillfällig kraft. Kraft att skriva. Kraft att leva. I alla fall för ett litet tag.

Våren kommer, så säger de i alla fall. Vad är en vår utan blommor? Kan man leva utan grönska? Jag vill vara fågeln som flyger över bergen och vaktar sina intressen. Glöden ska spraka igen och aldrig dö ut. Jag vill leva, jag vill må bra. Bara du kan få mig levande igen. Bara du. Ingen annan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mathssivan med Poeter.se id #17477 innehar upphovsrätten